

**LIST REKTORA
UNIwersytetu Papięskiego Jana Pawła II w Krakowie
NA DRUGI DZIEŃ ŚWIĄT BOŻEGO NARODZENIA 2018 ROKU**

Drodzy Siostry i Bracia!

Dokładnie przed pięćdziesięcioma laty, podczas Świąt Bożego Narodzenia, kardynał Karol Wojtyła nawiązał w katedrze wawelskiej do niezwykłego wydarzenia, którym żył ówczesny świat. Wtedy bowiem po raz pierwszy udało się ludziom opuścić Ziemię i znaleźć się na orbicie Księżyca. Amerykańska załoga Apollo 8 okrążyła Księżyc dziesięć razy, odczytując w tym czasie na cześć Boga dziesięć wersetów hymnu z Księgi Rodzaju, opisującego stworzenie świata. Dla kardynała Wojtyły wydarzenie to bardzo wiele mówiło przede wszystkim o samym człowieku. Według niego „człowiek jest taką istotą, która wciąż szuka i wciąż przekracza próg swoich dotychczasowych osiągnięć. Dlatego dzieje ludzkości są dziejami kultury, cywilizacji, w których zaznacza się nieustanne przekraczanie progu uprzednio osiągniętego”. Nawiązując do tajemnicy wcielenia i narodzenia Syna Bożego, pasterz Kościoła krakowskiego mówił dalej, że „na spotkanie tej dążności wychodzi Bóg i – stając się Człowiekiem – wskazuje człowiekowi niejako ostateczny kres możliwości, który nie tkwi w stworzeniu; nie tkwi w widzialnym wszechświecie, ale tkwi w Bogu samym. Człowiek może przekroczyć siebie nie tylko przez to, że jeszcze dalej pójdzie w kosmos. Człowiek może przewyższyć siebie przez to, że *stanie się synem Bożym*”. W związku z tą tajemnicą wychodzenia Boga ku człowiekowi, kardynał Wojtyła zadał pytanie, które i dziś winno nas skłonić do refleksji: jak daleko ludzkość skorzystała z możliwości rozwoju nadprzyrodzonego, wypływającego z otwarcia się na Chrystusową łaskę? (por. K. Wojtyła, *Kazania 1962-1978*, Kraków 1979, s. 25-27).

Pytanie to ma swą wyjątkową wymowę w momencie, gdy uczestniczymy w Eucharystii, o której Sobór Watykański II powiedział, że jest „szczytem, do którego zmierza działalność Kościoła, i jednocześnie jest źródłem, z którego wypływa cała jego moc” (KL 10). Udział we Mszy Świętej i przyjmowanie Komunii świętej jest wyjątkową możliwością otwarcia się na Chrystusową łaskę, powodującą

nadprzyrodzony rozwój człowieka i pogłębiającą więź z innymi ludźmi. Papież Benedykt XVI uczył nas, że „liturgia nigdy nie jest tylko spotkaniem grupy ludzi, która niejako sama sobie organizuje swą uroczystość, a zatem właściwie siebie samą świętuje. Uczestnicząc w Jezusie Chrystusie, który staje przed Ojcem, zawsze stoimy również we wszechświatowej wspólnotcie całego Kościoła, a także we wspólnotcie wszystkich świętych. Tak, jest to poniekąd liturgia nieba – wielka liturgia otwartego nieba, które pozwala się nam przyłączyć do anielskiego chóru adoracji” (Józef Ratzinger, *Opera omnia*, XIII/2, s. 722).

Dzisiaj sprawujemy liturgię ku czci świętego diakona Szczepana, zwanego protomartyrem, czyli pierwszym męczennikiem. Otwiera on pochód wielkich świadków Chrystusa, którzy oddali swe życie, okazując Mu wierność aż do końca. Pośród nich, w naszej polskiej tradycji duchowej i akademickiej trwale miejsce znalazł św. Stanisław ze Szczepanowa, ku którego czci skomponowano średniowieczny hymn *Gaude Mater Polonia*. Utwór ten jest śpiewany podczas każdej inauguracji roku akademickiego i w czasie innych ważnych uroczystości w polskich uczelniach. Dziękujemy w nim Bogu za wielkich Polaków, śpiewając: „Raduj się Matko-Polsko, w sławne potomstwo płodna!”. W kończącym się roku stulecia odzyskania przez Polskę niepodległości w szczególny sposób dziękujemy za wkład pracowników Wydziału Teologicznego w kształtowanie duchowego oblicza polskiego narodu na przestrzeni minionego wieku. Z tego wydziału w późniejszych latach rozwinął się nasz uniwersytet. Dziękujemy zwłaszcza za naszego patrona, św. Jana Pawła II, którego sześćdziesięciolecie święceń biskupich obchodziliśmy 28 września, a czterdziestolecie wyboru na Stolicę Piotrową 16 października br.

Drodzy Bracia i Siostry!

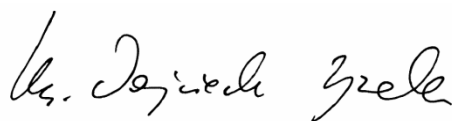
Pragnę w imieniu całej społeczności Uniwersytetu Papieskiego serdecznie podziękować Wam wszystkim za wszelkie przejawy życzliwości, zwłaszcza za modlitwę i pomoc materialną. W tym kontekście pragnę przypomnieć o szczególnej, liturgicznej formie naszej wdzięczności w postaci comiesięcznych Mszy Świętych sprawowanych w naszym kościele akademickim pw. św. Marka

w Krakowie: każdego ósmego dnia miesiąca w intencji żyjących, a każdego siedemnastego w intencji zmarłych dobrodziejów Uniwersytetu Papieskiego.

Te Msze Święte są sprawowane przy grobie Michała Giedroycia. Przez lata modliliśmy się o wyniesienie go na ołtarze. Tym większą radością napelnia nas fakt, że Stolica Apostolska 8 listopada br. ogłosiła dekret o heroiczności jego cnót i potwierdziła kult tego skromnego brata zakonnego, który doszedł do świętości w blasku liturgii, pełniąc posługę zakrystiana. Bł. Michał Giedroyc jest patronem Instytutu Liturgicznego, który działa w ramach naszego uniwersytetu. Instytut ten został założony 23 września 1968 roku decyzją kardynała Karola Wojtyły. Zlecił on wtedy księdzu doktorowi Wacławowi Świerżawskiemu, późniejszemu rektorowi uczelni i biskupowi sandomierskiemu, zadanie założenia ośrodka służącego odnowie liturgicznej. Jego celem jest pogłębianie wiary i życia chrześcijańskiego poprzez rozwój liturgii w duchu nauki Soboru Watykańskiego II. Zadanie to Instytut spełnia przez działalność dydaktyczną, naukowo-badawczą, wydawniczą i pastoralną.

Drodzy Siostry i Bracia!

Raz jeszcze dziękując za życzliwość i dobroć Waszych serc, w imieniu wspólnoty akademickiej – profesorów i studentów – Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II wraz z darem modlitwy życzę Wam pięknych, radosnych, przeżytych w duchu głębokiej radości chrześcijańskiej Świąt Bożego Narodzenia oraz wszelkiej pomyślności w nowym 2019 roku.

ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak

rektor Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie

Kraków, 26 grudnia 2018 roku